

૨૧૪૪

૨૧૪૪

સીરીન ફરજાદકા ઓપેરા.

બાબ પહેલા. પરદા ૧—દરબાર.

જલવાહ જો ઉસને બતાયા મેરા જી જનતા હૈ—એ રાહ.
રામોશાગીર—હફતકીસ્વરમે તેરા નામ હરએક જનતા હૈ,
ચીન માંહચીનકા હર શાહ તુજે પૈછાનતા હૈ;
નામ કૈઅસર તેરા હૈગા જહાંમે મશહુર,
મીસ્લમે નૌશેરવાંકે મેરા જી જનતા હૈ;
કૌન હૈ તેરે બરાબર યે જહાંમે અસર,
મુલકું મુલકુંકા શહીનશાહ તુજે પૈછાનતા હૈ;
સુલતનત હૈ તેરી દુનયામે સુલૈમાં કે મીરલ,
જો સર્ક સબી તેરા હુકમ યાંહ માનતા હૈ.

તફરકા હોતાહૈ ઐસા—એ રાહ.

બાદશાહ—મુસતહર હૈગા મેરા ખાને કરમ આમ કહી,
ગંજેકાર હૈ મેરા અખશીસે ધનઆમ કહી;
ખુસરવે વખ હું કસરાકી અદાલતસે મે,
શાહરા આદાક હૈ આલમમે મેરા નામ કહી;
અતો મનબાને ને ગાલી ગાને

હકતકિસ્વરમે હૈ જરી મેરા ઈનઆમ કહી;
 આમીસે કતલએ મિરીખ કહો હુકમે રવાં.
 ફાજ આદામેજે ચંમકી મેરી સમસામ કહી;
 વાકે આ તફરકા હો ગુલસને આલમમે અયાં.
 ગુલ કહીં શુનયા કહીં બુલબુલે બદનામ કહીં;
 દેવ કિયા ગોલ ખીયાબાને પરી વહશો નયુર;
 સખ મેરે સેદ હે સેદરામે દરો દામ કહીં;
 નજર એ મેહેર કરં સીસપે હો રોસન વનુમાદ.
 ફાજ જરીહે મેરી સુખો કહીં શામ કહીં.

ચોખદાર.—સીરકો ઝુકાકર અરજ ચે કરતા શુન ચે શાહાના,
 એક સોદાગર ખડા હે બાહેર કહો ઉસે લાના.

બાદશાહ.—શુન એ ચોખદાર ખાત ચે મોરી જલદ અખ તું જના
 જો સોદાગર ખડા હૈ બાહેર ઉસકો યહાં લાના.

(સોદાગર દાખીલ હોતા હૈ તથા બાદશાહ સોદાગરકો દેખકર.)

છુપદ.

ગાઝી સદા વો પાર ગાઝી.—ચે રાહ.

બાદશાહ.—આવો યહાં કહાંસે આએ જુમ મુજસે કહો જરી,
 બૈટો ધસ દાર કહો ચક બાર બાર—યહાં કહાંસે,
 આએ ખોસોહી પુકાર તુમ લલકાર હાલ ખુશ,
 બી.—હાલી આવો યહાં કહાંસે આએ

સૌદાગર.—સુનયે જુનાબ હાલ મેરા આપ કાન ધર,
 આપા હું મે ધરાનસે ફિલહાલ સરખસર;
 અપહુલ અજળ નામ મેરા હૈ જહાંપના,
 મુલકુંકી સૈર કરતા હુવા આપાહું ઈધર;
 મેં માલકે ખરીદને આપાહું ઇસ જગા,
 દો તીન રોજ બાદ મેં જાગૌંગા અપને ઘર;
 યા શોક દીલમે અપસે મીલનેકા મુજકો શાહ.
 ઇસ લીએ મને આપકો તકલીફ દીઆ મગર.

બાદશાહ —મુજસે ઈરાંકી કર ગુફતાર, બલારે મુજસે ધરાં
 ધરાં શહેરમે યહી સુના મેં એક હૈ અજબ ગુલનાર—
 બલારે મુજસે ધરા.
 હિસકા તું મુજકો નામ બતા દે તાંકે હો દીલકો કરાર—
 બલારે મુજસે ધરા.

સૌદાગર.—સુનયે હજુર એ જહાંપના જે કુછકે હૈ તુમને સુના,
 બરહક યે હૈ સચ્ચા ખીયાં કેહતા હું સખ નામો નીશા;
 ધરાનકી શેહજાદી એક શીરીન ઉસકા નામ હૈ,
 ઔર હુસ્ન ઉસકા કયા કહું ગોયા મીસલ ગુલશામ હૈ;
 ઉસકે હુસ્નકે સામને સરમીનદા હૈં સમરો કમર,
 હુરો પરી કયા અજીબ હૈ ઉસકે મુકાબીલ હોં અગર;
 મુલકું મુલકકી બૌરતાં કેં દેખીયાં એ જહાંપના,
 મેકીન કાઇ ઇસકે મિસલ દેખી નહી અંદર જહાં;

અક્ષાહને અપને હાતસે ઇસકો ઘડી હે ખુશતર,
રંગ રૂપમેં કુછ ફરક નૈં નકશા હૈ નમકી પુર હુનર;
ઇસ આતસે ઉલકતને કિયા આગ.—યે રાહ.

આદશાહ.—હૈ હૈ યે મેરે દીલકો કયા એકખાર હો ગયા,
સુનતેહી નામ શીરીં ગીરફતાર હો ગયા;
અબ એકલી હુઈ હૈ મેરે જીકો દોસ્તો.
જીનેસે અબ યે દીલ મેરા એજર હો ગયા;
અબ દેખતા ખડા હૈ કયા શાપુર જલ્દ કર,
મેરેહી દીલકો ઇસ્કકો આગર હો ગયા;
ખીન શીરીં કે ન હોએગા આરામ મેરેકો,
ઉલકતમે ઉસકે દીલ મેરા ખીમાર હો ગયા.

શાહપુર.—કોઈ દમ હૈ સાકી અબર હવા.—યે રાહ.
કુછ ગમ તું ન ખા એ શાહ મેરે, કોઈ આન મેલાકે મીલાઈ તુજે;
અબ જતા હું મેં ઇરાન સોહેર, કોઇ મકર વો ફનસે લે આઈ ઉસે;
સાદાગરકા ખેસ બદલ, કુછ માલ લેજાકર દેખાઈ ઉસે;
ઔર એક તસવીર આપકી બના, કિસી તૌરસે જાકે બતાઈ ઉસે;
કુછબી હુનરસે જાકે અબી, હરએક તરહાંસે લેઆઈ ઉસે;
ઇસ્કકે ફરેમે ઉસકો ફસા, અબ જાકે જલ્દી લેઆઈ ઉસે.

परदा २—रस्ता.

द्विराता है हमे कां कां ये कीसमतका.—ये राह.
 शापुर.—हमारेको यहांसे अण शेरुंर छरान जना है,
 वहां नकरके शीरींका हमें मंनपुर लाना है;
 यहांसे अण कहां जगो के रस्ता कोनसा होगा,
 अणन रसतेमे आ पोया न किसका आना जना है;
 तवकल तेरा करता हूं पुदाया तुं मुने पोया,
 तेरी कहरतसे वां नकर मेरी मतलबको पाना है.

परदा ३—आग सीरींका.

(सीरीं और सहेलीया आगमे क्षीरती है.)

यादनीमे सुट कारी बखोरी सहेलीयां.—ये राह.
 शीरींन.—आगमें क्षीरने बखोरी सहेलीयां, देखें बखो गुलजररी;
 रंग रंगीले कुल प्लीसे है, सेर करें ऐक आररी.
 सहेलीयां.—सुनये हमारी आतको रे सुनये हमारी आतको
 आया ऐक तुज्जर जनी ओलता पुकार,—सुनये.
 यींज अणुआत येवनको लाया, कोर्ष न इसके सातको.—सु.
 येही राहाशे.

शीरींन.—वारी उसको सात तुं, (हो अणत.)

कां कां है तुज्जर लखा देखुं ऐक आर—वारी०

माल और अस्थाय कया कया अछपात,

लाया हे कया आन वो लारी उसको.

(सादागर जागमे दामील होता हे और शीरीन उसको पुछती हे.)

शीरीन.—तुम कान कहाँसे आये आये हो,

कया लायेहो तुम कान कहाँसे आये;

माल हे कया कया हमको दीआओ,

अबन जेके लायेरे—तुम कान कहाँसे.

सादागर.—सुनये हमारी युक्तगो केहता असह हुं आरगु.

हाले कहुं सय रणर होवे दरक न सरयमु;

मीनसे आया हुं मे अय लाया हुं माल अयय अयय,

लायेक तुमारे है ये सय दीपलाउ मोल ये रणर;

होयो ये क्याही अय हे जेके तुमे मशगुल हे,

सय आपके ओगुह हे लेलो तुमे ये नुयनु.

शीरीन.—ये हातमे कया छुपा लीआ.

सादागर.—ये होय हात औ माहलीका.

शीरीन.—ये नीये कया तुं घर दीआं.

सादागर.—कुछभी नहीं औ अय.

शीरीन.—तेरेको है कसमे अह.

सादागर.—मत हे कसम औ दीलरया.

शीरीन.—तय तुं मुने जरा दीआ.

सादागर.—हरमीन न कर ये युक्तगु.

શીરીન.—ઈસ જાએસે જરા ઉઠો.

સોદાગર.—હજત ન મુજસે તુમ કરો.

શીરીન.—એક બાર મુજે દીખાઇ દો.

સોદાગર.—હરગીજ દીખાડી ના કયુ.

શીરીન.—બહેરે ખુદા મુજે દીખા.

સોદાગર.—ઈસમે નહી હે કુછ નકા.

શીરીન.—મત કર જુઝમ એ પુર જકા.

સોદાગર.—ઇસકી ન કર તું આરજુ.

શીરીન.—બીન દેખે તો નહીં રહું.

સોદાગર.—દેખું ચે દેખતી હૈ તું કયું.

શીરીન.—ઇતના તો જોર રખતી હું.

સોદાગર.—એ કયા ક્રિયા એ મહર.

(શીરીનને તસ્વીર લેકર દેખના આર આસીક હોના)

શીરીન.—વા વા તસ્વીર કયા ખુબ બની હૈ અજબ,

બનીહૈ અજબ વો બની હૈ અજબ;—વા વા.

ઈસકે દેખેસે તો અબ મુજયે હુવા કયા ગજબ,

મૈને દેખી એ અબસ મૈને દેખી એ અબસ;

વા વા તસવીર કયા ખુબ બનીહૈ અજબ.

છોડદે ડરકી બાત મીઆ.—એ રાહ.

શીરીન.—દીલ તો હુવા બૈતાબ મેરા અબ દીલ તો હુવા બૈતાબ,

ઈસ્કમે ઉસકે દીલ ચે મેરા જલ જલકે હુવા કબાબ;

તસવીર હૈ હૈ દેખતેહી જાન હુઈ એકલ,
 ખુદાકે લીએ એ સૌદાગર મુજકું વહાં લે ચલ;
 તેરેહી બાઇસ એ સૌદાગર એક નજર દેખું,
 એહસાં તેરા મરતે દમ તક કબી નહીં જુલું—દી૦

પરદા ૪—રસ્તેકા મસખરા.

મસખરા.—સલામ અલેકુમ કહો અજુબો રખતે કુછ પેછાન,
 મૈંતો તુમકો ખુબ પૈછાતું ઔર તુમતો હુવે અંજાન;
 બહાંકે અંદર બચ્ચે બાલે ખુડે ઔર જવાન,
 હરએક મુજકો દેખ કેહતા મૈં હું આદમખાન;
 ઉમર યે મેરી સાત દીનકી હુઈ હૈ યારો આજ,
 માકે સીકમસે પૈદા હોકર તુમસે કરતા બાત;
 એક દીનકા યાદ હે તુમકો તુમ ઔર મેં સખ સાત,
 એક હાકીમકે પાસ ખડે યે સખ મીલકર સંગાત;
 શીર ઉસને ઇનસાફ કરકે કેદ કીએ સખકો,
 નૌ નૌ મહીતે કોટકી અંદર પુરે યે સખકો;
 સાત દીનમેં શીરકે યારો વોહી ખુલાવેગા,
 હર હરસે વો સવાલ કરકે હીસાબ લેવેગા;
 એસે અંજાન હુવે અજુબો કીસકી નહી પેછાન,
 મેં તો તુમારા બાઈ સગાહું સોચ કરે ઈસખાન;
 મેરા વખ તો આખીર આયા જતાહું શીલહાલ,
 તુમ સખ મુજકો માફ કરના બૈકો તુમ ખુસહાલ.

પરદા ૫—દરબાર ખસર.

ચોખ્ખદાર.—શહીનશાહ સુનએગા એ મહરબાન,

કે સીરીકો શાહપુર લે આયા યહાં.

બાદશાહ.—કહાં હૈ યો શાપુર શીરી વો જન,

ઉન દૌનુકો જલદી લેઆ બેગુમાન ;

(સીરી એર શાપુર સખ આતે હૈ એર બાદશાહ

લાજમ કરતા હૈ આપની માસુકકી.)

બાદશાહ.—આવો આવો એ મેહરબાન આવો,

આવો આવો એ દીલજન આવો ;

તેરી ઈસ્કકી આતસમે જલતા,

મુજપે બારીસ રેહમકા બરસાઓ.

શીરીન.—મેરે નૈનુઆંકા તું હે તારા, અખ ગમ તું ન ખા બંજરા ;

દેખ તસવીર તેરી એ જાની, મૈ મીસલ હુછ દીવાની ,

બીન દીદ નહી કુછ આરા, કુછ ગમ તું ન ખા બંજરા ,

તુમ પાસ મેરેતો આવો, સીનેસે જરા લગ જાવો ;

તુજ બીના ન કીસે યારા ; કુછ ગમ તું ન ખા બંજરા.

સખ મીલકે.—શાદી તુજકો યે હોવે મુબારક અહા મેરે દીલદાર

બનરે.—શાદી તુજકો

દુલહન ઈએ સીરી મોતીકે જેશી, હોવે મુબારક યાર. બનરે-શાદી

દુલહન રંગીલી દુલા રંગીલા, વા વા અજબ મુલજર, બનરે-શાદી

છોટે બડે સખ કરતે હું ખુશીઆ, દેખ તુજ સરકાર, બનરે-શાદી.
ચાંદશી ગોરી હુરકે જોશી, તુજકો મીલી યે નાર, બનરે-શાદી.
વસ્ત્ર ઇસીકા અએ શાહ ખુશર હોવે તુજે હરબાર, બનરે-શાદી.

પા લાગું કર જોરી.—યે રાહ.

બાદશાહ.—આસ આઈ બર મોરી યહાં સખ મીલ ગાએને હોરી,
આસ આઈ બર મોરી.

ઉમેદ શાદીકી દીલથી મોરે આગ હુદ સખ પુરી,
ધુમ ખુશીકી કયું ના મચાવે,
હમ સખ—આહા હમ સખ તેરે હજુરી—આસ.

પરદા ૬.—જંગલ.

ફરહાદ.—હાલે દીલકા મૈં યહાં કીસે ખોલુરે,
અપના કદરદાં નહીં કોઇ પાઝિરે—હાલે.
ફતર તરાસનેમેં એસા હું ઉસ્તાદ,
એક દમમે કહી કોહ ફાહુરે—હાલે.

પરદા ૭.—રસ્તા.

કેવરેકે આઝ બહાર મુજે કેવડા મગાદે.—યે રાહ.
હખસી.—તેરે મુખડેપે જાજી બલહાર મુજે મુખડા દીખાદે,
કાલા કાલા મુખડા તેરા પીયારી, મુજકો બતા એક બાર—મુજે

ਧੁਰਕਾ ਤੂੰ ਮੁਖਸੇ ਅਪਨੇ ਉਠਾਏ, ਬੇਫ਼ਰਾ ਤੂੰ ਕਰ ਚੱਲਦਾਰ—ਮੁਢੇ.

ਘੀਗੇਰ ਦੇਖੇ ਫੁੱਫਾ ਦੀਵਾਨਾ, ਤੇਰੇਕਾ ਐ ਗੁਲਨਾਰ—ਮੁਢੇ.

ਛੱਡਕੀ ਆਤਸਸੇ ਫੀਲ ਮੇਰਾ ਜਨੀ, ਜਲਕੇ ਫੁੱਫਾ ਅੰਗਾਰ—ਮੁਢੇ.

ਮੁਢੇਕੇ ਜਲਾਨੇਮੇ ਛਾਂਸੀਲ ਕੁਆ ਹੋਗਾ, ਫੁਰੀਯਾ ਨ ਕਰ ਤਕਰਾਰ—ਮੁਢੇ.

ਫੁੱਫਸੀ.—ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ ਕਾਲਾ ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ ਕਾਲਾ,

ਬਾਂਢਸੇ ਹੈ ਆਲਾ ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ ਕਾਲਾ:

ਕਾਲਾ ਕਾਲਾ ਰੰਗ ਪੀਮਾਰੀ ਹੈਗਾ ਸਭਸੇ ਆਲਾ,

ਮੇਰੇ ਫੀਲਕੇ ਧਾਲਾ—ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ.

ਫੁੱਫਸਨ.—ਬਲ ਨੀਕਲ ਤੂੰ ਮੁਖੇ ਪੀਟੇ ਕਰਤਾ ਡੀਰਸੇ ਘਾਤ.

ਫੁੱਫਸੀ.—ਨਛੀ ਮੇਂ ਜਨਭਾ ਆਲਾ ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ.

ਫੁੱਫਸਨ.—ਜਨਾ ਫੇ ਕੇ ਨਛੀ ਤੂੰ ਜਨਾ ਮਾਝੰ ਫੀਰ ਐਕੇ ਲਾਤ.

ਫੁੱਫਸੀ.—ਨਛੀ ਮੇਂ ਜਨੇਵਾਲਾ ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ.

ਫੁੱਫਸੀ.—ਕਾਫ਼ੇਕੇ ਐ ਘੀਘੀ ਸਾਫ਼ੇਘ ਗੁੱਟੀਆਂ ਮਾਰਤੇ ਹੋ.

ਮੇਰੇ ਤੁਮਾਰਾ ਆਲਾ ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ ਕਾਲਾ.

ਫੁੱਫਸਨ.—ਘੁਘ ਤੁਞੇ ਅਜਮਾਧਾ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਹੈ ਸਧਾ ਆਸਕ.

ਫੁੱਫਸੀ.—ਛਾ ਮੇਰੀ ਗੁਲਵਾਲਾ ਘੀਘੀ ਮੁਖੜਾ ਤੇਰਾ ਕਾਲਾ.

ਪੁਰਦਾ ੮.—ਮਝੇਲ.

ਕਾਸੀਦਾ ਲਾਏ ਅਘਰ ਧਾਰਕੇ ਆਜਨੇਕੀ.—ਧੇ ਰਾਫ.

ਸੀਰੀਨ.—ਕਧਾ ਸਭਘ ਅਘਰ ਤਲਕੇ ਲਾਧਾ ਨ ਕੋਧੀ ਸੀਰ ਨਛੀ,

ઇસકે બાએસસે મેરે દિલકો જરા ધીર નહી ;
 કબસે ગએ શીરકે લેનેકો ઉસી ચસમે પર,
 ફીરકે આએ ન કોઈ હાએ કયા તકદીર નહી ;
 કયા કરે હાએ ઇસી ફીકરસે હૈ દિલ હૈરાન,
 જરદ આનવે એસી કયા કોઈ તદખીર નહી.

હયાં કયું ખડા હીંદુસ્તાની.—યે રાહ.

સેહેલીઆ.—યે કયા હુવા તુજકો જાની કયું તું હુઇહે હેરાની,
 સીરકા ચસમા દુર હે યહાંસે, ઇસ લીએ હુઈ દેર જાની;
 કયું તું હુઇહે હેરાની.

એક પહાડ ખીચમે આયા ખડાસા,

ઉસે રાહકી ન મીલતી નીશાની—કયું તું

શાપુર.—ઈસ ફીકરસે ફીલ કયું તેરા બેગર હો ગયા,
 ઐઠે ખીઠાએ દિલ અખ રંજુર હો ગયા ;
 એક સીરકે ના આનેસે તુમ હો ગએ ખફા,
 ગર દો ઘડી લખી તો કયા ફીર ઉરસે હો ગયા ;
 ચસમા યહાંસે દુર હે તુમ મુનલો યે કલામ,
 બાએસકે એક કોહ ખડા ખીચમે આ ગયા;
 ઉસ પહાડકે આનેસે યે ચસમા હુવા હે દુર,
 રસતા હે દુર ઇસલીએ કુછ અરસા હો ગયા.

મુન એ શાહજાન ખીઆરે અરલાક.—યે રાહ.

શીરીન.—મુન એ શાપુર ખાત યે મેરી કેહતી હું તુજકો,

ઉસ ચસમેકા પાસ સેહરકે લાના હે ફૌરન મુજકો ;
 જળ વો ચસમા યહાં આવેગા તખ હો મુજે આરામ,
 કોઇ ઐસા કોહકન હોવે કરે યે મેરા કામ ;
 કરે યે મેરા કામ કે તોડે પહાડ વો ઈસ વખ.
 પહાડ વો ઇસ વખ કે તોડે ચસમા હો ફીલ તમ ;
 અરે તાં હો મુજે આરામ—સુન.

સુન ઐ મોરે સજના જરા કાનદે.—યે રાદ.

શાપુર.—સુન ઐ સીરી ખારી જરા કાનદે યે મોરી ખતિયાં,
 એક ફરહાદ કોહકન હે અપને સેહરમે,
 વો હે સખકા ઉસતાદ તું જાનવે ;
 અગર હુકમ હો તો ખુલા લાવું ઉસકો,
 ખજાલાવે તેરા યે ફરમાન રે ;
 પહાડ તોડ વો ચસમેકો લાવેગા ઈસ જા,
 જળ હો હુકમ ઉસકો ઉસી આતસે.

બેત.

શીરીન.—ઐ શાપુર ન કુછ દેર અખ તું લગા,
 ઉસ ફરહાદ કોહકનકો જલદી ખુલા.

શાપુર.—ખહોત અછા જાતાહું ઐ મેહરબાન,
 ખુલા ઉસકો લાતાહું ફૌરન યહાં.

પરદા ૯.—જંગલ

તુજે મે સનમ બેવકા જનતાયા.—યે રાહ.

ફરહાદ.—યે દુનયામે ના ચીજ ફરહાદ હું મે,
 ઝોર કોલકનકે ફદિમે ઊરતાદ હું મે;
 વલે કોઈ કદરદાં નહી કોઈ મેરા,
 ઈસી શીકરસે આહ નાશાદ હું મે;
 હુનર ખુબ રખાહું લેકીન કરે ક્યા,
 વલે ગેરખાંદાંસે બરબાદ હું મે;
 ખુદાયા તુઈ મેરી રોજ રસાં હે,
 હમેશાં તેરી મરજીપે શાદ હું મે.

શાપુર.—આજ ગમકા હુવા આસકારા.—યે રાહ.

ખખકા લાખ તેરા સીતારા, આજ ચંમકા હુવા આસકારા;
 ચલતું ફરહાદ અબ મેરે હમરા, તેરા હુવા મેહેલમે પુકારા;
 શીરી શેહજાદી હે એક મેહેલમે, ઉસકો કામ પડા એક આડા;
 સીવા તેરે ન હોગા વો કીસસે, હોગા વો કામ બસ તુજસે સારા.

(જનમ.)

પરદા ૧૦.—બાગ.

શીરીન.—

યે અસમેકી શીકરને સુજકો ખારી, લગા હે તીર મેરે દીલમે કારી;
 મહાં જબતક ન આવેગા યે અસમા, રહેગી દીલમે મેરે બૈકારી;

ગયા સાપુર નહીં અબનક વો આયા, યે કયું ઇતની ધડી ઉસે ન ગુનરી.

હમ જોગી હુવે હે મેહલમે.—યે રાહ.

સાપુર.—કોહકનકો મેં લેઆયાહું ઉસ કામકે લીએ,

કરમાએ જળાંસે ઇસકો વો કામ અબ,

જલદી કરે વો કામ યે હનઆમકે લીએ.

કયા મુસીબત ખેંચ કર.—યે રાહ.

સોરીન.—હાલે દીલ અબ કીસતરાં તુજસે હુપાના ચાહીએ,

જસ સખબ તુજકો બુલાયાહે વો કેહેના ચાહીએ,

તોડકર ઉસ પહાડકો ઇસમે બના તુ એક નેહર.

શીર નેહર ઉસ ચસમેસે યાંપર લેઆના ચાહીએ,

નાં મીલે સખ શેહરકે લોગુકો ઉસસે કાએદા,

ઇસલીએ ઈસ શેહરકે અતરાફ બનાના ચાહીએ.

ફરહાદ.—જનો દીલસે કરે તેરા કામ કામ કામ,

તરફ પાહાડું કે અબ હું મેં જાતા,

દિલપે રખ મે ચલા તેરા નામ નામ નામ;

પહાડુંકો ફેડકે ચસમાં લેઆજી,

મેં તો હીકમતસે લા ઉસે હામ હામ હામ.

બાબ પહેલા તમામ હુવા.

બાબ ૨. પરદા ૧.—જંગલ.

ફરહાદ—તેરા કબ વસલ હો હાંસીલ મુજે અબ એ અરે સીરી
 મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી મેરી સીરી;
 બીગેર તેરે યે દુનયામે મેરા છુના તો મુસકીલ હે,
 તલબ કાલીબમેં હુધ હે જાં મુજે એ મેરી સીરી;
 તેરા જબ દીદ મેં દેખા હુવાહું તબસે દીવાના,
 અબ ઇન આખુસે કાં દેખું તુજે અબ એ મેરી સીરી.

સીપાઈ.—સુન એ કોહકન બાત યે મોરી અબ તું કાન ધર;
 ચસમા તૈયાર હુવા કે નહી બોલ તું સરખસર;
 મુજકો મહેલસે સીરીને અબ બેગ હે ઇધર;
 બોલો તુમ ઉસી તરાહ સુનાઉ જા ખબર.

ફરહાદ—અબ જા મહેલમે કરદે તું યે સીરીકો ખબર,
 ચસમાં સબ તૈયાર હે વો દેખે આન કર.

પરદા ૨.—મેહેલ.

સુન એ મોરી શાહબદી.—યે રાહ.

સીપાઈ.—સુન એ બાત દીલસે મોરી સુન એ બાત દીલસે,
 કેહતા હું ખબર યે જુનાબ કીજીએ નજર—સુન,
 ચસમા વો સારા તૈયાર હુવા હે,
 દેખીએગા આખુસે આર ચલીએગા ઉધર,

આજ પાછ ખુસીકી નીસાની.—યે રાહ.
 રીંગીન.—આજ મેં પાઈ ખુસીકી નીસાની,
 ખુસીકી નીસાની ખુસીકી નીસાની—આજ.
 ચસમાં બના હે દેખુ મેં જાકે,
 સુનકે મેં તેરી જાયાની—આજ.

પરદા ૩—જંગલ.

સીર્ગો—તુજકો શાઆસ મેં કયું ન બોલું રે.
 દીલકે મકસદકો જો મેં પાકિરે—તુજકો.
 અજબ હીકમતસે ચસમાં તું લાયા,
 તેરી શીદત કયું ન ગાજિરે—તુજકો.
 માંગ તું અબ મુજસે કયા માંગતા હૈ,
 મકસદ તેરા મેં બર લાકિરે—તુજકો.
 હીરે વો મોતી લાલો જવાહીર,
 યે સખ તુજકો દીલાજિરે—તુજકો.
 અગર ગફલતસે બાજ આયદ જફાકી—યે રાહ.
 ફરહાદ—નહી ઈન્આમકી દીલમે હવસ હે,
 ફકા દીદાર તેરા મુજકો બસ હે;
 ન લાલો હીરે મોતી મુજકો આએ,
 તેરેહી વસ્ત્રકી મુજકો ગરજ હે;
 મૈને યે દીલકુ તેરા ખુશ કિયા હૈ,
 મુજે ખુસ કરના યે તુજપર દરજ હૈ.

સીરીં— થેતો મજબુદ હોગા દીવાના—યે રાહ
 તું થે હો કરકે જૈસા ગીબાના, ખકતા કયું હૈ તું મીગલે દીવાના.
 તુને મુજકો નહીં કુછ પેગાના, મુસકીલ હોગા તેરા યાંદાંસે જાના;
 સે થે મજબુદી અનગ્ત સીબાના, મત થે ઇસ્કકા કરતું બહાના;
 ગર થે શાહા મુનેગા અફસાના, તેરા છોડંગા નૈ પા નીસાના.

ફરહાદ.— થેદી રાહ.

છાડ સીરીન થે મુજકો કરાના. તેરે પીછે મુઝે હૈ મરજાના;
 તુજ ખીના નહ હે મેરા હીકાના. રહેમ ખા તું જરા મુજપે જાના;
 તેરી સુરતકા હુવા મે દીવાના, ઇસ્કકા હૈ થે દીલપર નીસાના;
 તુજ સમેકા હુવા મે પરવાના, અખતો લાજમ મુઝે હૈ જલ જાના.

ચલ ગારીયુકે સાગ્ગન.—થે રાહ.

સીરીં.—હે કોઈ હાજર હૈ કોઈ હાજર જલદી તું આ,

મસકો ખાહીર લેખ—હે કોઈ હાજર૦

કોલકન થે મુવા દીવાના હુવા થે જો ખડા,

ઈસકો ખાહીર લેખ—હે કોઈ હાજર૦

ઇસ આતસે ઉલફતને કયા આગ લગાદી.—થે રાહ૦

ફરહાદ.—આસીક હું મે તેરા ઔર તલબગાર હું સીરીં,

ઈસ ફંદગે ઉલફતમે ગીરફતાર હું સીરીં;

સુરતકો તેરે દેખ તરસતા હૈ મેરા છ,

તરસાના મેરે દીલકો મે દીલદાર હું સીરીં;

બેરેહમી ન કર મેરેપે ઔર જુલમો ગફાયે,

अंगुलम तेरे धरकड़ा भीमार हूं सीरी;
 अण वस्त्रकी दार ये तेरी मुन्हा पीलादे.
 तां हूं ये सदा धायले दीदारको सीरी.

सीरी.— अरी जेअन ओ दरदकी.—ये राह.
 अरे ओ रक्षिपाछ तुं धसको ले न, यदां पास नगलमे न छोड़ आः
 ये दीवाना हूं यात धसकी न सुन, ले न तुं यदांसे छेसे ये अणन

परदा ४ था.—नगल.

अरे गुल गुल सरारा.—ये राह.

परदा ६ —अणन धनसाइ दिया तुने मेरा अणन ओ मेरी सीरी.
 न आया जोइ तेरेको गुदाकाभी अरे सीरी;
 कराकर काम मेरेसे ओर मेरा दीन लीया तुने,
 कया जह डाल ये मेरा तुने अणन ओ मेरी सीरी,
 गुदाछेसे तेरे ये दीन तरइता हैगा कालीयमे,
 कहां अणन देखने पाऊ तेरेको ओ मेरी सीरी.

परदा ५ वा.—दरबार.

श्रीपाछ.—सुनीअे गुनाय डाल कछातो नही जाता,
 लेकिन हजुरसे कुछल छुपाया नहीं जाता;
 ओक सम्भ है नगलमे धसम उसक छे दरदाह,
 लेता छे नाम सीरी सुनाया नहीं जाता;

(૨૦)

જંગલમેં સભી શોધરા ઉઠા છસ્કકા ઉસકે,
સીરીપે વો આગીક હે બનાયા નદીં જાતા.

આદશાહા.—આત યે તેરી આત યે તેરી,
સયમે જાની અખ તું સુન મોરી લેકર આ ઉસકો—આત
અખ તું જા ઉસ કાર કર ના દેર અખ તું યાર—લેકર આતુ ઉસકો.
અખ મરજી મોરી રખ મરજી મોરી—આત યે તેરી.

પરદા ૬ વા.—જંગલ.

હમતો આસીક હુવેહે દીવાને.—યે રાહ.
શરહાદ—હમતો સીરીપે હોંગે દીવાને,
ખીના સીરીં નહીં કુછખી જાને;
શીરાક હીજરમે સીરીકે જાન જાતી હે,
ખીના ઉસીકે ન કુછ સૌ મેરેકો જાતી હે;
મેં રૂહ યાદમે ઉસીકે તલમલાતી હે,
ખીગેર પાનીકે મછલી જી તરકરાતી હે;
રાત દીન હમતો ઉસકો પૈછાને,
ખીના સીરીં નહીં કુછખી જાને;
ઉસીકે ઈસ્કને મુજકો બનાયા દીવાના;
ઉસીકે સમએ હુસનકા હુવા મેં પરવાના;
મુજેખી હૈગા અખ લાજીમ ઉસીપે જલજાના,
વલે એક યાર ઉસે દેખ અખ તો મરજાના;

હમકો લગતે હૈ અછે વેરાને,

ખીના સીરી' નહીં કુછબી જાને.

સીપાઈ.—અખતકા તેરે તારા ચમકા ચલ સીરી' ખુલાતી મેહેરખાનરે.

લલારે ચલ સીરી' ખુલાતી મેહેરખાનરે;

સંગ તું મેરે ચલ એ ફરહાદ,

અખ ન દેર તું કર ઇસી આનરે.

ફરહાદ.—મુજે સીરી'ને ખુલાયારે મુજે સીરી'ને ખુલાયા,

એક ખાર નીકાલકર શીર હૈ ખુલાયા;

દીલમે રેહુમ ઉસકે આયારે—મુજે સીરી'ને ખુલાયા.

પરદા ૭ વા.—દરખાર.

ખસરૂ—અરે આસીક કેહ તું તેરા નામ ક્યા.

ફરહાદ—મેરા નામ ફરહાદ હૈ બાદશાહ.

ખસરૂ—બતા કોનસા હૈ વો તેરા વતન.

ફરહાદ—મેરા મુલક હૈ ઈસ્ક દારે મહન.

ખસરૂ—તેરે મુલકકા કોન હૈ બાદશાહ.

ફરહાદ—હે સુલ્તાં મેરા ઇસક જલ્લે ઇલા.

ખસરૂ—તેરે મુલકકે શાહકા નામ ક્યા.

ફરહાદ—હે નામ ઉસકા સુન ઈસ્ક આબાદશાહ.

ખસરૂ—તેરે મુલકકે ભોગ ખાતે હૈ ક્યા.

ફરહાદ—વો ખાતે જીગર ખુન ચૈર આ હવાહ.

ખસરૂ—તેરા મુલક કૈસાઇ આપાદ હે.

કરહાદ—હરએક મરદ વ જન વાંકા ફરયાદ હે.

ખસરૂ—તેરે મુલકમે કોઈ આવે ગનીમ.

કરહાદ—તો બેશક વો હાર ખાકે ભાગે રજમ.

ખસરૂ—ભક્ષા કૈસી હે વાંકી ફોજ એર જવાન.

કરહાદ—હે ખીસ્તાર ખુબ એર આલશે ફીંગાં.

ખસરૂ—વો હથયાર રખતેહે કૈસે સીપાહ.

કરહાદ—એક તેગે શીંગાં દુસરી નેજે આહ.

ખસરૂ—વહાં લોગ કયા કરતે કારીગરી.

કરહાદ—વહાં ઉલકત કરતે હું એર દીલખરી.

ખસરૂ—હે ઉલકતમે સખતી એર જોહમત તમામ

કરહાદ.—હે આસીકકો રહત ઉસીમે મુદમ.

ખસરૂ.—તું રેહતા હૈ ગમગીન કયું દીલ હુજી.

કરહાદ.—મેં ગમગીન રેહતા મખાઇસ સીરી.

ખસરૂ.—ભક્ષા કયા તું આસીકક હૈ સીરીંકા કયા.

કરહાદ.—જી હાં સદ સુકર જતે યાકે ખુદા.

ખસરૂ.—યે નાહક કયું જાન અપની ખોતા હૈ તું.

કરહાદ.—નહીં આસજીમેં તો હોતા હૈ તું.

ખસરૂ.—સીરીં ખાસ હંગી યે એરત મેરી.

કરહાદ.—વો હૈ મેરી માસુક એર દીલખરી.

ખસરૂ.—અરે કોઇ હાજર હૈ અખ જલદી આ,

ઇસ કંમળખંડે સરકો દેતું હો ;
 નહીં કુછયે રખા હૈ મેરા ખતર,
 અજળ કરતા બાતેં યે અબરો અબર.

શાપુર.—એહતર હૈ મારો યા રખો મુખાર આપ હો,
 લેકીન અબ ઇસ ગરીબકે સરદાર આપ હો ;
 યે હોગા એકસુર ન કીસીકા ગુનાહ ક્રિયા,
 ગર મારોજે તો આદ ગુનેગાર આપ હો ;
 સબમેં તુમારા નામ યે બદ હોએગા શહા,
 ઇનસાફ કુછ કરો કે અબ સરકાર આપ હો ;
 બદલેમે ખુન ખુનકે લેનેકા હે હુકમ,
 ખેસર આ ઇસકો મારો તો બદકાર આપ હો ;
 બુઝર્ગ તુમારે નૌસેરવાંભી તો હો ગએ,
 ઉનકે હી પેરવીપે અમલદાર આપ હો.

અસર —વજર ઈસ વખ નસીહત તું મેરેકો જો યે ના કરતા,
 તો મેં ખેરાક ઇસીકે ખુનમે યે હાથ લગ દેતા ;
 તું અબ તદખીર કોઇ એસી નીકાલ તાકે યે હો નાખુદ,
 નહીં તો ઈસકે તૈઇ ખોલો યહાં યે હું મેં જર દેતા ;
 અરે આસીક તું લેયે જર ઓર સીરીકા ખીયાલ અબ છોડ,
 નહીં તો બનતાહે તું તેરેકો દમબ ખુદ કરતા.
 કનૈઆ જરા બનસીઆ બખ્તગરે.—યે રાહ.

ફરહાદ.—ઓ ખીના સીરી મોહે ન કુછ આયેરે,
 દીલ તો યે હું ખેચેન, ઓ ખીના સીરી મોહે ;

તોરે યે જરકો આગ લગાદે કિય મેં કરે યે માલ,
 યે જીઆ મેરા અખ ધબરાએરે—ઓ ખીના.

કયા કહે હાલત હમારી.—યે રાહ.

શાપુર.—સુનયે એક તદખીર નાદર હમ તુમે બતલાતેહે,
 બાબમેં ફરહાદકે બસ તુમકો યે જતલાતેહે ;
 તાં વહાં કે વાં યે મર જાવે ન આપે વાં કયુ,
 ઐસી હમ એક અકળ ઈસ જાપર સુનો બતલાતેહે.

ખસરૂ.—બોલો વો તદખીર કયા હે જલદ તુંમ જહીર કરો,
 હે રજા મેરી યે તુમકો જોકે તુમ ફરમાતેહે—સુનયે.

શાપુર.—યે પહાડ જંગી ખડા હે આસમાંસે જો લગા,
 ઇસકે બાઈસસે હર એક ઇનસાન જેહમત પાતેહે ;
 ઐર જો જો કાફલે મુલકુસે આતે હે યહાં,
 વોબી કંઈ કંઈ કોસુકે કુચ કર યહાં પેખાતેહે ;
 ઈસલીએ હમ કોલ દેતે હે ઈસીકા ઈસ તરાંહ,
 તોડે જો ઈસ કોહકો સીરીં ઇસે દીલવાતે હે.

ખસરૂ.—અજબ તદખીર યે વાહ તુમને કહીહે,
 મેરે દીલકોબી યારો અછી લગીહે ;
 ઐ આસીક તું ઇસ બાતપર હે કયા રાજ,
 કે જો બાત શીલહાલ તુમને સુનીહે ;
 અગર ઈસ પહાડકો કરેગા તું નાબુદ,
 તો ઉસ વખ સચ જાન સીરીં તેરી હે ;

ਅਗਰ ਹੇ ਤੂੰ ਰਾਜ਼ੁ ਤੋ ਕੇ ਕਾਲ ਦੇਨਾ,
 ਧੇਛੀ ਆਤ ਉਪਰ ਜੇ ਤੁਨੇ ਸੁਨੀਛੇ.
 ਕੁਰੁਛਾਏ.—ਰਾਮ ਤੋਰੇ ਨਾਮਕੀ ਖੁਮ ਮਥਾਓ.—ਧੇ ਰਾਛ.
 ਸਾਛਾ ਤੋਰੇ ਆਤਕੋ ਛਮਨੇ ਸਥਾਓ,
 ਜੇਕੇ ਤੁਮਨੇ—ਜੇਕੇ ਤੁਮਨੇ ਧੇ ਮੁਞਕੋ ਸੁਨਾਓ—ਸਾਛਾ.
 ਕਾਲ ਜੇ ਧੇ ਤੁਮਨੇ ਮੁਞਕੋ ਛੀਆਛੇ. ਓਸਸੇ ਨ ਤੁਮ ਫ਼ੀਰਨਾ ਲਾਓ.
 ਸ਼ੀਰੀਕੀ ਆਤੀਰ ਸਰਪਰ ਧੇ ਮੇਨੇ, ਜੇਛਮਤ ਐਰ ਸਾਜ਼ੀ ਉਛਾਓ—ਸਾਞ

ਪਰਛਾ ੮ ਵਾ.—ਜ'ਗਲ.

ਕੁਰੁਛਾਏ.—ਦੇਖੀ ਹੇ ਤੁਞੇ ਜਯਸੇ ਤੇਰੀ ਧਾਏ ਹੇ ਸੀਰੀ,
 ਦੀਲ ਐਰ ਜਯਾਂਪਰ ਤੇਰੀ ਕੁਥਾਏ ਹੇ ਸੀਰੀ;
 ਕਥਾ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਛੈਗਾ ਪੀਧਾਰੀ ਮੇਰੀ ਜਾਨੀ,
 ਕੁਰਯਾਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮਪਰ ਕੁਰੁਛਾਏ ਹੇ ਸੀਰੀ;
 ਛੇ ਗਾਲ ਗੁਲਾਖੀ ਤੇਰੇ ਐ ਹੋਂਡ ਹੇ ਸੀਰੀ,
 ਐਰ ਆਂਤੇ ਜਯਾਂ ਸੀਰੀਕੀ ਸਯ ਧਾਏ ਹੇ ਸੀਰੀ.

ਪਰਛਾ ੯ ਵਾ.—ਜ'ਗਲ.

ਕੁਰੁਛਾਏ.—ਓਸਕੀ ਆਤਸਕੋ ਅਯ ਦੀਲਸੇ ਯੁਞਭ ਕੀਸ ਤਰਾਂਛ,
 ਆਗ ਦਰਥਾਮੇ ਲਗੀ ਉਸਕੋ ਯੁਞਭ ਕੀਸ ਤਰਾਂਛ;
 ਐ ਮੇਰੀ ਸੀਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦੀਛਕਾ ਮੁਸਤਾਕ ਛੁੰ,
 ਅਯ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਨੇ ਤੁਞਕੋ ਮੈਂ ਪਾਭ ਕੀਸ ਤਰਾਂਛ;
 ਮੈਂ ਦੀਆਕਰਕੇ ਤੁ ਸੀਰੀ ਦੀਲਤੋ ਮੇਰਾ ਕੇ ਗਓ,

અળ નેરસં એ પીયારી દીલ છુડાઈ કીસ તરાંહ ;
વાસ્તે નેરે મેરેકો યે પહાડ હે તોડના,
એસે જંગીકો મે અળ તનહા ગીરાવિ કીસ તરાંહ.

પરદા ૧૦ વા.—સીરીકા મેહેન.

સેહેલીઆં.—અરી સીરી યે ખાત તું મેરી સુન,
વો ફરહાદ ખીયારા આશીક તેહારા, ઉરપે મુજરા કયા સીતમ—અમી.
પહાડ તોડનેકો બેનજ હે ઉસકો, શાહને કર કોલ બચન—અરી.
તોડ યે પહાડકો શીંગે દું તુજકો, એસા કીયે હે સુખુન—અરી.
હસી કોલ ઉપર રાજી વો હોકર આશીક ગયા કોલકન—અરી.
તેરીલી ખાતીર ઉસનેહી સરપર, ખેંચા હે રંગે મેહેન—અરી.
સીરો.—દુખકર દીલમે મેરે તીરકા પૈકાન રહા—યે રાહ.

તેરી કુછ કદર મેને આહ ન જાની ફરહાદ,
રેહ ગઈ દીલપે મેરે આહ યે નીસાની ફરહાદ ;
જેહમત ઓર રંજ મુસીબત યે ઉઠાકર પીઆરે,
ઓર મેરે પીછે તું કરતા હે જવાની બરબાદ ;
મુજકો લાજમ નહીં મેં એસા કરું મેહલુમેં,
ઓર તું જંગમું મે કરે શોર ફીગાંની નાશાદ ;
અળ તું એક ઘોડા મેરે વાસ્તે લારી જલદી,
તાંકે મે જા જસે દેખને જાતી હોં શાદ.

ખાખ દુસરા તમામ હુવા.

બાબ ૩. પરદા ૧.—જંગલ.

સીરી.—કિયા યહાં તું કર રહા ઐ જન મન ઐ જન મન,
 નામ સીરી લે રહા ઐ જન મન ઐ જન મન;
 દેખ એ ફરહાદ તું મેરી તરફ કરકે નજર,
 બેખબર કયું હો રહા ઐ જન મન ઐ જન મન;
 દેખ કર તેરેકા ઐ ફરહાદ મરા દીલ યહાં,
 હાએ કેસા જલ રહા ઐ જન મન ઐ જન મન;
 સીરી સીરી કરતા કયું હૈ લે મેં અબ આછ યહાં,
 જીસકી ખાતીર મરરહા ઐ જન મન ઐ જન મન;
 એ મેરે ફરહાદ પીઆરે દીલતો મેરા રાત દીન,
 વાદ તેરી કરરહા ઐ જન મન ઐ જન મન.

ફરહાદ.—યે તો મજનુકે ઐસી આવાજ—યે રાહ.
 યે તો સીરીકે ઐસી આવાજ મેરે કાનુમે આઈ,
 એસે પહાડુમે સીરી કહાંસે આવે કેસી તોરે પાસ.

સીરી.—સખીઆ તોરી નયની જીમકેદાર—યે રાહ.
 ફરહાદ તોરી સીરી મૈ દીલદાર—ઓ ફરહાદ.
 ઈધર ઉધર તું કિયા દેખતા હે,
 આ મે તેરી ઇનતીજાર—ફરહાદ તેરી સીરી.
 તેરેહી ખાતીર જંગલુંમ આઈ,
 છોડકે સખ ધરઆર—ફરહાદ તેરી સીરી.
 નીચે પહાડકે દેખ મેં ખડી હું,

જલદી તું આ યક બાર—ફરહાદ તેરી સીરીં
 શાહી મેં છોડકે જંગલુમેં આઈ,
 દેખને તેરા દીદાર—ફરહાદ તેરીં.

(સીરી કો દેખકર ફરહાદ બેહોશ હોકર ગીરના હે
 ઓર સીરી ઉસકા સીર ગાદમે રખકર ઉસકા
 હુશીયાર કરતી હે ઓર ઉઠાતી હે.)

સીરીં.—ઉઠે પરભાત સમરીયે શ્રી ગનેસ દેવા—યે રાહ.
 અરે ફરહાદ ઉઠીએ મેરે જગરકે જાની,
 સીનેસે લગાઓ અખ કરો મેહેરખાની,
 દેખ તુમકો મેં બેહોશ હોતી હું દીવાની—અરે.

ફરહાદ.—ઇસ આતસે ઉલફતને કયા આગ લગાદી—યે રાહ.

તું સીરીં હે તો મેં તેરા મસ્તાના હું સીરીં
 તું સમઅ હે તો મેં તેરા પરવાના હું સીરીં ;
 તેરે હુસ્નકે બાગકો મેં દેખ હુવા મસ્ત,
 ખુલખુલજી તરાહ તેરે પે દીવાના હું સીરીં ;
 આગે યે તેરે સમસો કમર હૈજે સમેસાર,
 મેંબી તો તુજે દેખને આઈના હું સીરીં.

સીરીં.—તું મેરા જાનો જગર થા મુજે માલુમ નથા,
 તુજમેં ઉલફતકા અસરથા મુજે માલુમ નથા,
 તેરાહી ઈસ્ક મુજે ખેંચકે લાયા ધરસે,
 તુજમેં ઉલફતકા અસર થા મુજે માલુમ ન થા

બેચન સુત ન જાઓ મૈયાં—યે રાહ.

ફરહાદ.—સુત તું સીરી પીયારી મેરી સુત તું સીરી પીયારી.

દેખ મેં તુજકો હેરત હુવા કેસે તનહા આઇ યહાં,
ઐસે જંગલ પહાડ અંદર કેસા મેરા પાઇ નીસાંત.

સીરી.—સુત એ ફરહાદ પીયારે મેરે સુત ફરહાદ પીયારે,
ઈસ્કમે મેરે તખ્તા હુવા તુ ચેરીસે સુત કર મે ફરહાદ,
ઘોડે ઉપર સ્વાર હોકર આઇ ભટકતી મે નાશાદ.

ફરહાદ.—તું તો જલ્મીય સખ્ત દીલથી કેસા રહીમ આપા યે તુજે.
કામ મેરેસે લેકર તુને ખદલાવ કર કાઝાયા મુજે.

સીરી.—જહીર તુજકો દુર ક્રિયાયા ખાતીન દીલશે દુર નયા,
વો તો તુજે અજમાયા મેને અખતો મેરે તુ દીલમે ઘરા.

ફરહાદ.—નહીં નહીં યે ખાત ન માતું મુજકો ખુશ માલુમ હુવા,
દેખ મે કહતાહું યે તુજકો ઇસપર તુ અખ કાત લગા ;
સરત કીઆ મેં તેરે ખાવીંદસે ઉસકી તું સુતકરકે ખાત,
ઝીતને આપા સરત જો યે મેં તખ તું આઇ મેરે પાસ.

ફરહાદ.—નહીં ઐ ફરહાદ દીલમેં તેરે વહમ યે યુજરા બેહુદા,
ખલકે મેને સુનાયે તેરા તખસે હુવા દીલ મેરા ખુરા ;
ઇસ્કકી આતસ લગી હે તનમેં ગૈરતને શીર જોસ કીઆ,
આસીક ખીયારા સમેં ઉઠાવે બેહું મેયે મેહલુમે ક્રિયા ;
ઈસી ગૈરતસે સુત એ પીયારે આઈહું મેં તેરે પાસ,
અખ મેં યહાંસે કહીં ન જાઝી રહુંગી હમેસાં તેરે સાથ.

ફરહાદ.—અભી મેં તુજકો નહીં રખુંગા પીઆરી દો દીન સખર તું કર;

પહાડ યે તોડના થોડા રહ્યા હે સરતસેં જીતું તુજકો મગર.

અભી અગર મેં રખાહું તુજકો હોવીંગે બદનામ અપન,

ઈસી સખ્યસેં પીઆરી અબજન હતના અગ તું માન સુખન

સીરી.—ખેર પીઆરે કેદનેસે તેરે જાતીહું મેં એ ફરહાદ,

લેકીન યે કામ આજ સભી તું પુરા કર તાં હોવે શાદ.

ફરહાદ.—બહાત અછા પીઆરી સીરી અબ તું નહીં કુછ ઘભરાના

આજકે આજ મેં પુરા કરકે આતાહું મેં કલ બના.

સીરી.—તેરી જુદાઈ મેરેકો દુસ્વાર હે ફરહાદ,

અબ છોડકે બના તુજે બેકાર હે ફરહાદ;

અબ તેરે ખીના ન મુજે યેન પડેગા,

મેરે ગસેકા એક તુંછ હાર હે ફરહાદ;

બિન તેરે નહીં કોઈ મેરા જાન ઓર જીગર.

ઈસ બેકસીમેં તુઈ મેરા યાર હે ફરહાદ;

અબ જાતીહું જલદી તુમ મેરે પાસ આઇઓ,

બસ જાતે.જાતે છતનીહી તકરાર હે ફરહાદ.

(જાના સીરીકા ઓર અફસોસી કરના ફરહાદકા.)

ફરહાદ.—મુજે છોડ સીરી યહાંસે ગઇ હે,

કે જખમીકો તાજા જખમ દે ગઈ હે;

યે દીન આજકા કેસા જાવેગા મેરા,

મુજે દાગહી જરાં નયા દે ગઇ હે;

મૈ મજ્જે મેરા કામ કરતાથા યારો,
 મુજે ઘોર વેહસી ખનાકર ગઈ હે;
 અબસ મેને કયું ઇસકો જાનેકો દીતી,
 અરે આલ મુજસે ખના હો ગઈ હે;
 અબસ હે યે અબ તોરા પસ્તાના ફરહાદ,
 તું કર કામ અપના વો સીરી તો ગઈ હે.

પરદા ૨.

ખુદી.— કહું કયા ફલકકા સતાયાહું મે.—યે રાહ.
 મે ખુદી એક એ યાર મફારહું મે, જહાંમે કુતનીયુંકી સરદારહું મે;
 મેરે જેસી કુતની તહીં કોઈ જહાંમે, હરએક દાવમે એક અચારહું મે;
 સખી ખેલ ખેલી મેંદુનીઆકેઅંદર, હરએક દાવમે સખસેદુસયારહું મે;
 કીરીકો રૂલાઈ કીરીકો હસાવું, એસે કામુમે ખુબ ખબરદારહું મે.

પરદા ૩ રા.—દરબાર.

સીપાઈ.—સુનએગા અરજ મેરી જરા આપ કાત ધર,
 ફરહાદકી ખાત કોહતાહું યે તુમકો સરખસર;
 ફરહાદને પહાડ વો સખી તોડ દાસાહે,
 ખાકીકા તોડ આજ વો અબ આવેગા ઇધર;
 અબ કુછ ઈલાજ કીજએ જલદી જહાંપના,
 વર ના વો સીરી જીતકે લેનએગા મગર.

જા જા ખેડેકે તેરે ખુલા લારી.—યે દાહ.

ખસરૂ.—અખ કુછ તદખીર કરો ઐ વજરોરે,

ઐ વજરોરે ઐ વજરોરે—અખ કુછ તદખીર.

અખનો યે સીરી મોરી લેખવે,

ઇસકે સખખ અખ તુમ દોરોરે—અખ કુછ તદખીર કરો.

શાપુર.—સુન આપ શાહા યે અરજ હેગી મોરીરે—સુન ઐ આપ.

અપઅપને સેહરમે એક હેગી કુટની,

વો હે ચાલાક અખખ ખુડીરે—સુન ઐ આપ સાહા.

કામ વો ફરહાદકા પુરા કરેગી,

ગરચે વો આવે હજુરીરે—સુન ઐ આપ.

ખસરૂ.—અહા ઐ શાપુર ઉસ ખુડીયાકો, જલદી ખુલાઅખ જરૂરીરે

શાપુર.—સુન ઐ આપ શાહા.

પરદા ૪ થા.

ખુડી.—મોરે જોખનકી ગઘ સખ હાડ—ભલારે મોરે જોખન.

જોખન જવાની ગઠ સખ ઓર આયા ખુડાપા,

તનતો હુવા મીસ્લે ખાર—ભલારે મોરે.

હરકોઇ મેરેકો દીલસે યા ચાહતા,

જખકે મેથી મુલનાર—ભલારે મોરે.

અખ ઇસ જખશીમે અહા હે ખેલી,

કોઇ ન હોતા હે યાર—ભલારે મોરે.

શાપુર.—તેરેકો ચલ અરી ખુડીઆ સહીનશાહને ખુલાયા હે,
 કામ ચક્ર સખ તર ઇસ વખ ઉસકે પૈશ આયાહે;
 ન કર અળ દેર ચલ જલદી તેરે ખીન કામ ન હો કીરસે,
 ઈસી બાઈસ તેરેકો મેને ચે સખ આ સુનાયા હે;
 અગર ચે કામ કરદેગી તું ઈનઆમ ખુબ પાવેગી,
 તું ચલ જલદી ન કર તકરાર ચે તેરા કામ આયા હે

શાપુર.— પર્દા ૪ થા.

સહીનશાહ સુનચે તુમ ઐ મેહરબાન, મેં ખુડીઆકો લેકરકે આયા યહાં;
 ઈમે અળ જ્યાંસે તુમ ફરમાઇએ, કે વૌ કામ ફરહાદકા બેગુમાં.

બે તું'ઇ મુલન—યેરાહ.

ખસર.—સુન તું એ ખુડીઆ સુન તું એ ખુડીઆ તુગકો ચે બોલુ,
 રાજે બે દીલકા હે મે તું'ગસે બોલુ—સુન
 એક આસીક હે સીરીકા નામ ઉસકા ફરહાદ,
 કોઇ તરફીપસે મારદે તું ઉસકો—સુન તું એ ખુડીઆ.
 હરએક મકરસે ઉસકો તું મારે,
 ઈનઆમ બેહદ—ઇનઆમ બેહદ દીલાઉ મેં તું'ગકો—સુન

ખુડી.— અરે લાલ દેવ—ચે રાહ.

શાહા કુછ તુ દીલમેંન ખા અપને ગમ, મેં ફરહાદકો માર ખુદાકી કસમ;
 કસમ બાકે કહેતીહું મેં ચે સુખન, તુમ દેખો મેં કિયા કરતીહું નકરો ફન-

પરદા ૫ વા.—જંગલ.

મુઠ્ઠી.—કાલ ઘડીભર મેં મેં દુરલાભકો જન મારતીહું.
 બસે દુનઆસે કરકા નામ મેં જન કાલાતીહું;
 મેં વો કુટની હું જમાનોમેં ન હોગી કામ,
 સગલી કલતીહું નહીં લાફ જરા મારતીહું;
 અપ્પ મેં જતતીહું વહાં જાં કે વો દુરલાભ લેગા,
 ઓર વહાં મકર વો કરતીહું જન મેં મારતીહું.

પરદા ૬ વા.—જંગલ.

ન કર સાલ દેવ.—યે ગલ

મુઠ્ઠી.—અરેરે યા મુદા યે હે કયા ગજાળ,
 હુવા જનન યે કયા એ મેરી અપાસ.
 અપ્પ મેં કિયા કદં કહાં જાઓરે,
 ન તો જેહુર ખાકે મે મરગઝીરે;
 અરે ઓ ફતક યે કયા તું કીઆ.
 મેરેપે રેહંમ ન કુછ તું કીયા;
 અજાળ તું કીયા યે જુલમો જકા,
 અંરે લાએરે અરે યા મુદા;
 બગર તેરે આલ એ સીરીન અપ્પ,
 યે જુના મેરા અપાસ હે અપાસ.

રાધા તોરે ચાલત મોટ જોળા.—યે રાદ.

પ્રરહાદ.—મુઠીઆ કયું તું રેતી હે પોક પોક,

સોરખેતોરે દુઃખ ક્રિયા પડા હે મુજસે તું કેહ મુક છાડ—મુઠીઆ

ખુઠી.—કયા હાલ કહું મેં તુજસે સીરીને દગા કી મુજસે,

પ્રરહાદ.—કયા દગા હે કસને ક્રિયા.

ખુઠી.—મેં તુજસે કહું કયા ભયા,

પ્રરહાદ.—ખોલ ખોલ જરા તું મુખસે,

ખુઠી.—સીરીને દગા કી મુજસે,

ખુઠી.—મેં તો સીરીકી હુંગી દાર્,

પ્રરહાદ.—કયા દગા તું ઉસે પાર્,

ખુઠી.—હરે હરે મરી દુનીઆસે, સીરીને દગા કી મુજસે.

પ્રરહાદ.—દરદ ગમ ગતન મન ઐ સીરી ઐ સનમ,

મુજકો છાડ મરગઈ કયા હુવા યે સીતમ;

ઐ સીરી યાલગઈ તું મુજપે કોહે ગમ,

આસસે ખેઆસ કર તું ગઈ ખેરહમ;

તુજ ખીના જનદગી મેરી હુઈ અબ સસમ,

તેરેહી વસલકી ઉમેદમે ઐ સનમ;

માત દે યા ખુદા મેરેકો દાસહી દમ,

તાં મેરી સીરીસે જા મીલું હો અહમ.

પરદા ૬ વા.—મેહલ સીરીકા.

સોરી.—આયા નહીં ફરહાદ પિયારા આયા નહીં ફરહાદ,
 દીલ તો હુવા નાંશાદ હમારા આયા નહીં ફરહાદ;
 વાએદા ઉસને મુજસે કીઆથા,
 કલ મે મીલું દીલ શાદ—ભલારે આયા નહી.

ખુદી.—સુન ખાત યે મોરી સીરીરે—સુન ખાત યે મોરી.
 ફરહાદ પહાડે ગીરકે મરાહે,
 કુછ ખાત ન ઉસને કીનીરે—સુન ખાત યે મોરી.
 દારા દીમ દારા દીમ—ય રાહ.

સોરી.—અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ અરે હાએ
 અબ મે જાગે કીધર પાંઉ મર દેખ નજર;
 હાએ હાએ ખુદા હાએ હાએ ખુદા,
 મેરા કોહાકન જાનો દીલકા મોહમ;
 કાં ગયા હાએ હાએ કાં મઆ હાએ હાએ,
 અબ મે જા ઉસકો આંખુસે દેખું જરા—અરે હાએ.

—૦—

પરદા ૭ વા.—કબરસ્તાન.

સોરી.—અફસોસ તુને કબરમે મે યે કીસને સુલાયા-હૈ હૈ મેરે ફરહાદ.
 બૈસા જો હાલ તેરા યહાં કીસને ખનાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
 તનહા યે કબર ખીચ તુને નીંદ કયું આઈ—કુછ યોસો બૈ જાની,

કાસ તલ્લીમે ખુનખારને તેરેકા સનાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
 ક્યું સીરીં ખામેર તેરેકા ચેન અખ ષડા—એગ્નન તું હોકર,
 દીલ અપના તુ નાસુક યે સીરીંમે છુડાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
 મેં રોતી ખડીહું યે તેરી કલ્લકે ઉપર-ખેતાખ મેં હોકર,
 અખ તાખોતયા દાલકી મેરે તુને ઉડાયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ,
 ક્યું ચેનસે સોતેહો જરા મુખસે તો ખોલો-ઝોર દાલ સખ ખોલો
 કીસને યે તુમારેકા મીટીમે મીટીયા—હૈ હૈ મેરે ફરહાદ.

ફરહાદ.—મૈં તેરા મુસ્તાકહું આઈએ,
 ઇસ્કકે દરયામે ગોતા ખાઈએ;
 બાદ મુરદનબી ન અખ તરસાઈએ,
 ખાકસે અખ ખાક હો મીલગાઈએ;
 દાગ ફરકત દીલસે અખ ધુલવાઈએ,
 હીજરકી સમસીર અખનાં ખાઈએ;
 હીજરકી આતસફા ન સીલગાઈએ,
 રહેમકા ખારીસ તો આ ખરસાઈએ.

તમામ હુન્ના.

તે શિયામ ચાહેમાં તાપરવાની ખાડિ, કાંઈ, માયુઓખી
 નાપીઓકો, આરાહટ, કોરન ફલાવર, કોકો, સુરખો, મીચુઅની,
 સામુ શીગાર, ચીરટ, અમેરીકન તંબાકુ, બરઝાઈ, ટરકીસ તંબાકુ,
 ઈઆરિ રેક જતનો માલ ખાત્રી ભરેલો સસતે બાવે મળશે, જે
 એકવાર લઈ જવાથીજ ખાત્રી થશે શિયામ અમારે ભાં તપાર
 થતી તરફનાર તરકી તંબાકુની શીગારેટ (કામળની ખીડીઓ) શો
 શો ના આકસ નીચે લખેલા બાવે મળશે.

કોમનીકિવક શીગારેટશ (કામળની ખીડીઓ)	...	3	•
હેલન	2	૬
પ્રોન્સ ઓફ વેક્સ	2	•
વીક્ટોરીયા...	1	૮
શુલતાન	1	૪
હાફોઝ	1	•

ઉપર જણાવેલો માલ વેપાર માટે રકમખંધ ખરીદ કરનારને
 જાણુજ કીકાવત બાવે મળશે. બાહરગામના આરહર ઉપર તરત
 પીયાન આપવામાં આવશે. તેમજ વેપારને બરનો અગામી કંઈખી
 માલ અમારી મારફતે મગાવનાર પાસથી બે ટકા કમીશન લેવામાં
 આવશે. માટે કામળાં માલને લગતો ભાવ મગાવવો હોય તો ખે-
 ન્ટવેડ કામળ નીચે લખેલે ટેકાએ લખી વાળવો.

દસ્તખત રતનચી,

અમીતઈ અને હિંદુસ્તાની આદે વેચનાર.

અમીતઈ અને રત્નો મહામળાનસડી પાસે નાં, રાં, જુ'અઈ.

આ થોપડોઆ નિચે લખેલે ઠકાણેથી મળશે.

સંગિત નાટક સંમ્રલ	૧	૮	૦
ગોપીચંદ નાટક	૮	૮	૦
કામસન રસિકા નાટક	૦	૮	૦
સીતાહરણ નાટક	૦	૮	૦
વિરસિંહ ચંદ્રિકા નાટક	૦	૮	૦
રામણવધ નાટક	૦	૮	૦
શીરમ કુરુક્ષેત્રો આપરા	૦	૮	૦
હામરને અરુણ યાને કુરુક્ષે સેતાન	૦	૩	૦
નારાયણરાવ પેરાવાનો આપણર પી ખેલ	૦	૩	૦
સિતારવચંવર નાટક	૦	૩	૦
સદેવંત સાવલીઆનો ઉર્દુ આપરા	૦	૨	૦
ગુલમહાર મુજકુરશ	૦	૨	૦
કામસન રસિકા નાટકના આપનો.	૦	૧	૦
વિરસિંહ ચંદ્રિકાના આપનો	૦	૧	૦
આખાહરણનો આપણર પી આપરા	૦	૧	૦
રૂઝમીણીહરણનો આપરા	૦	૧	૦
પીરમલી નાટકનાં આપનો	૦	૧	૦
મદાલસાનો આપરા	૦	૧	૦
કરણુધેલા, નાટકના આપનો	૦	૧	૦

ક્રમમાં ૩૫વી—નાયોરી સાંપરી ખેમરાજ પેરાવખર.

આપનઅરમાં—સા પાનાએ કે લેખા બુકસેલરની દુકાનેથી.

દેસાવરથી વેચણા માટે મઆવનારનો ખોલેલાએ મળશે.

૩૩મોદરે તેમનેથી. કલકત્તાથી. ના. રા. સ. મુ. ૩૩.

